

ПЕПЕЛЪ

Кога деньтъ пробужда се сънливо,
и лъхъ разсъни бѣлитѣ брѣзи,
окриленъ, азъ политамъ горделиво
на слънцето съсъ първитѣ зари.

Кога нощта разгърне пазви сънни,
и сънь натисне топлата земя,
въ сърце ми отгласъ страненъ остро кънне:
„Напразно тичашъ въ сивата тълпа“.

Кога възмогне се луната замечтана
и сълзи бледо-сребърни разлѣй,
душата ми като царица развѣнчана
на споменитѣ въ пепелта гаснѣй.